

Глибоко всередині королівської бібліотеки Вульф-голу є двері, які не відчинялися століттями. Їх намагалися підпалити, розрубати сокирами, відімкнути чарівними ключами. Але ніхто не залишив на цих впертих дверях навіть подряпини. Дехто каже, що двері просто знущуються з них. Посередині їхньої дерев'яної поверхні зображена голова вовка в короні, і люди присягаються, що вовк сміється з їхніх невдалих спроб або скалить гострі зуби, якщо хтось бодай на йоту наближається до того, щоб прочинити ці навіки замкнені двері.

Євангеліна Фокс уже колись намагалася. Вона тягнула й смикала, крутила залізну ручку, але двері не піддавалися. Ні тоді. Ні раніше. Але вона сподівалася, що тепер усе буде інакше.

А сподіватися вона вміла.

А ще Євангеліна добре вміла відчиняти двері. Краплею своєї добровільно відданої крові вона могла відімкнути будь-який замок.

Та спочатку потрібно було переконатися, що за нею не слідкував, її не відстежував і не переслідував цей

брехливий негідник, поціновувач яблук, ім'я якого вона не хотіла вимовляти навіть подумки.

Євангеліна зиркнула через плече. Вохристе сяйво ліхтаря відганяло найближчі тіні, але більша частина королівської бібліотеки Вульф-голу була оповита туманом ночі.

Вона нервово переступила з ноги на ногу, і ліхтар замерехтів. Євангеліна ніколи раніше не боялася темряви. Темрява — це час для зірок, і для мрій, і для магії, що живе в проміжках між зміною днів. До того як дівчина втратила батьків, вона разом із ними спостерігала за сузір'ями та слухала, як мати розповідала казки при свічках. І Євангеліна ніколи не боялася.

Але насправді вона боялася не нічної темряви. Її лопатками тонким павутинням розповзалось поколювання. Вона відчувала це від тої миті, як вийшла зі своїх королівських покоїв, щоб відімкнути ці двері, сподіваючись знайти за ними щось, що врятує її чоловіка, Аполлона.

Це моторошне відчуття було ледве вловиме, і вона подумала була, що то їй просто здається.

За нею ніхто не стежив.

Вона не чула жодних кроків.

Доки...

Євангеліна вдивилася в темряву бібліотеки, звідки на неї вирячилася пара нелюдських очей. Сріблясто-блакитних, блискучих і яскравих, наче розбиті зірки. Їй здавалося, що вони сяяли лише для того, щоб познущатися з неї. Але Євангеліна знала, що попри те, як вони зараз іскрилися, освітлювали темряву й спокушали її опустити ліхтар, вона не могла їм довіряти. Так само, як вона не могла довіряти і йому.

Джекс. Вона не хотіла навіть подумки вимовляти його ім'я, але це було неможливо. Вона спостерігала, як він впливає з темряви, неквапливий, але, як завжди, впевнений і вродливий. Він рухався так, наче сама ніч мала його боятися.

Поколювання спустилося з лопаток до її рук, пестливо й хвилююче ковзнуло до шраму у вигляді розбитого серця — єдиного, який залишився. Рана запекла, потім запульсувала, наче Джекс знову вп'явся в неї зубами.

Євангеліна тримала ліхтар, немов меч.

— Забирайся геть, Джексе. — Минуло лише два дні відтоді, як за її наказом охоронці спровадили його, і вона сподівалася, що він ще довго триматиметься подалі від неї — бажано завжди. — Я знаю, що ти скоїв, і не хочу тебе бачити.

Джекс запхав руки в кишені штанів. Його димчастосіра сорочка була вільно заправлена, рукава на жилавих руках закасані, а на комірі бракувало гудзиків. Скуйовжене волосся, тепер золотисте, а не спокусливо темно-синє, — такий собі зухвалий конюх, і аж ніяк не віроломний талан. Але Євангеліна знала, що не можна забувати, ким насправді був Джекс. Він був одержимий, упертий і геть аморальний та безсовісний.

За легендами, його поцілунок був смертельний для всіх, крім його єдиного справжнього кохання, і, шукаючи свою суджену, він залишав за собою шлейф зі смертей. Колись Євангеліна була досить наївна, щоб повірити, що Принц сердець знає, що таке розбите серце, адже його власне серце розбивається знову й знову, поки він шукає своє кохання. Але тепер їй стало цілком зрозуміло, що серця розбиває він сам, бо не вміє любити.

Джекс тихо промовив:

— Я розумію. Якщо ти засмучена...

— Якщо, — урвала його Євангеліна. — Ти отруїв мого чоловіка!

Джекс безтурботно знизав плечима:

— Але ж я його не вбив.

— Це не те, чим слід пишатися. — Вона доклала чималих зусиль, щоб говорити спокійно.

Євангеліна, не усвідомлюючи цього, досі зберігала крихту надії на те, що Джекс не винен. Але зараз він навіть не намагався заперечувати своєї причетності до отруєння. Йому було байдуже, що Аполлон був не набагато живіший за труп, так само як його ані крихти не хвилювало те, як Євангеліну свого часу перетворили на камінь.

— Годі судити мене за людськими мірками, — протягнув Джекс. — Я — талан.

— Саме тому я і не хочу тебе бачити. Відтоді як я зустріла тебе, мого першого коханого перетворили на камінь, мене перетворили на камінь, я стала втікачкою, мене намагалися вбити, а потім ти отруїв мого чоловіка...

— Ти повторюєш те саме.

Євангеліна кинула на нього сердитий погляд.

Джекс зітхнув і обперся на найближчу книжкову полицю, наче її почуття були чимось на кшталт нежиття — чимось, що швидко минає і чого легко уникнути, просто тримаючи дистанцію.

— Я не маю наміру перепрошувати за те, ким я є. І ти, здається, забула, що до нашої зустрічі була бідолашною сиріткою з розбитим серцем і лихою зведеною сестрою. Коли ж втрутився я, ти перетворилася

на любку-рятівницю Валенди, побралася з принцом і стала принцесою.

— Усі ці речі сталися тільки тому, що слугували твоїм збоченим інтересам, — закипіла Євангеліна. Він зробив це все лиш для того, щоб використати її і відімкнути Арку Валорів. — Діти ставляться до своїх іграшок краще, ніж ти до мене.

Джек примружив очі.

— Тоді чому ти не заколола мене, Лисичко? Того вечора в склепі я кинув тобі кинджал і стояв достатньо близько, щоб ти могла ним скористатися. — У його очах заграли бісики, коли він опустив погляд їй на шию. Саме на те місце, де три ночі тому були його губи.

Вона зашарілася від непроханого спогаду про його зуби та язик на своїй шкірі. Його тоді заразили вампірською отрутою, а її заразили дурістю.

Тієї ночі вона залишилася з ним, аби відволікти його — щоб він не напився людської крові й не став вампіром. Крові він не попив, але натомість упивався її співчуттям. Джек розповів їй історію про дівчину, яка знову змусила його серце забитися, — принцесу Донателлу. Вона мала стати його єдиним справжнім коханням, але обрала іншого, не його, а Джекса вдарила ножем у груди.

Почувши цю історію, Євангеліна знову почала була думати про Джекса як про співчутливого Принца сердець, до якого вона вперше звернулася по допомогу. Але Джек був просто понівечений, і серця в нього не було. І годі сподіватися, що він міг їй чимось допомогти.

— Тієї ночі в склепі я припустилася помилки. — Рум'янець зійшов зі щік Євангеліни, і вона подивилася

прямо в нелюдські очі Джекса. — Дай мені ще один шанс, і я без вагань тебе заколю.

Він вишкірився, продемонструвавши свої ямочки, на які не заслуговував.

— Мені кортить перевірити твої наміри. Але якщо ти хочеш мене позбутися, то просто поранити мене буде недостатньо. — Джек витягнув із кишені блискучо-біле яблуко й почав підкидати його. — Якщо ти *справді* хочеш, щоб я назавжди пішов із твого життя, допоможи мені знайти зниклі камені та відчинити Арку Валорів. Тоді обіцяю, що ти мене більше ніколи не побачиш.

— Це звучить досить звабливо, але я ніколи не відімкну для тебе цю арку.

— І що тоді буде з Аполлоном?

Євангеліна відчула укол болю за принца та новий спалах гніву до Джекса.

— Не смій вимовляти його ім'я.

Джек посміхнувся ще ширше, наче її гнів його розважав.

— Якщо ти погодишся мені допомогти, я виведу його з підвішеного стану.

— Ти мариш, якщо справді віриш, що я це зроблю. — З її першої угоди з Джексом і розпочалися її непереливки. Більше не буде жодних домовленостей із ним, жодного партнерства, не буде нічого. — Щоб урятувати Аполлона, ти мені не потрібний. Я знайшла інший спосіб. — Євангеліна кивнула в бік зачинених дверей бібліотеки. Ті були в напівтемряві, але вона заприсягла б, що коронована вовча голова усміхнулася, наче знала, що саме вона нарешті відімкне замок.

Джек глянув на двері й загіготів, тихо й глузливо.

— Гадаєш, що знайдеш там спосіб зцілити Аполлона?

— Упевнена, що знайду.

Джекс зареготав, цього разу більш зловісно, і весело відкусив яблуко.

— Дай мені знати, коли передумаєш, Лисичко.

— Я не пере...

Він зник, перш ніж вона встигла закінчити речення. Залишилося тільки відлуння його лиховісного сміху.

Євангеліна витягла кинджал — клинок з інкрустованим руків'ям, у якому бракувало кількох коштовних каменів. Насправді це був Джексів ніж — той самий, який він кинув їй тієї ночі, що вони провели в склепі. Вранці він не став його піднімати, а вона й досі не розуміла, навіщо взяла цей кинджал. Євангеліна не хотіла мати його при собі — більше не хотіла, — але ще не встигла замінити його на щось інше, і нічого гострішого в неї із собою не було.

Один укол ножа, і на пальцях проступила крапля крові. Вона притиснула її до дверей і прошепотіла:

— Будь ласка, відчиніться.

Замок одразу клацнув. Ручка легко повернулася.

Уперше за багато століть двері відчинилися.

І Євангеліна зрозуміла, чому Джекс сміявся.

Євангеліна перетнула поріг, і земля пішла в неї з-під ніг. Вона почувалася так, наче під її черевичками розсипалося каміння. І так само розсипалися її надії.

У цій кімнаті мали бути полиці з книжками про Валорів, відповіді на її запитання, що дасть їй змогу зцілити принца Аполлона. Але вона пірнула в спорохнявіле повітря, що вирувало навколо майстерно висіченої мармурової арки.

Євангеліна закліпала, так ніби після цього арка могла розвіятися, а на її місці з'явитися очікувані книжки. На жаль, такими чарами вона не володіла.

Однак Євангеліна відмовлялася здаватися.

У Меридіальній Імперії, звідки вона була родом, така арка була б простим шматком каменю, вирізаним у формі дуги, достатньо великої, щоб обрамляти двері. Але це була Велична Північ, де арки були чимось зовсім іншим. Вони були магічними порталами, збудованими Валорами.

На колонах цієї арки були вирізьблені могутні янголи в обладунках, так ніби то воїни з двох сторін вічної битви. Один із них схилив голову над своїм зламаним